Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVII. Ч. 38. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 16-го ЛЮТОГО 1980 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, FEBRUARY 16, 1980 No. 38. VOL. LXXXVII.

Д-Р І. ФЛИС І Д-Р М. КУРОПАСЬ МАЛИ ЗУСТРІЧІ ЗІ СОЮЗОВЦЯМИ МІННЕАПОЛІСУ

Міннеаполіс, Мінн. — У п'ятницю і суботу, 25-26-го січня ц. р., цей осередок українського життя відвідали головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис і заступник головного предсідника д-р Мирон Куропась та двічі зустрілися з урядовцями Відділів УНСоюзу, які становлять місцевий Окружний Комітет.

Крім того, д-р Флис і д-р Куропась відвідали з іншими місцевими громадськими діячами Центр дослідів історії імміґрації до ЗСА, що його очолює проф. д-р Рудольф Веколі. Д-р Куропась також був головним промовцем на святкуванях роковин Української Державности.

У перших нарадах, які відбулися у п'ятницю, увечері 25-го січня, в залі української православної церкви св. Михаїла, взяли участь понад 30 представників Відділів УНСоюзу та місцевих громадських активістів. Наради відкрив І. Папіж, а ними проводив Михайло Каркоць. Секретарював Ярослав Карп'як.

Д-р Флис, подавши загальний стан УНСоюзу та його многогранну діяльність і ствердивши, що з кінцем минулого року загальне майно УНСоюзу переступило суму 44 мільйони долярів, проаналізував деяко невідрадний організаційний стан, що виникає з того факту, що УНСоюз за кінчив 1979 рік втратою 1,147 членів. Округа Міннеаполісу приєднала 15 нових членів в 1979 році на загальну суму забезпечення 57,000 дол. Квота Округи виносила 40 нових членів. Д-р Флис закінчив своє слово закликом до пожвавлення організаційної праці всіх Відділів.

Д-р М. Куропась, у своєму слові, вказав на поважний вклад УНСоюзу у розвиток українського громадського життя на північно-американському континенті за час його вже майже 86-річного існування. Д-р Куропась заявив, що УНСоюз щорічно докладає біля 350,000 дол. до „Свободи" і „Українського Тижневика", публікацій, які служать цілій українській громаді. Це заледве чи можна буде продовжувати при постійних втратах в активному членстві. Він також закликав до посилення організаційної праці, звертаючи зокрема увагу на молодь та зростаючі ряди професіоналістів.

Д-р Флис і д-р Куропась відтак давали відповіді на питання, що їх ставили: пп. Гуцул, Каркоць, Качмарський, Татарин, Філинович, Денисюк, Карп'як, Гнойовий, Папіж, п-і Мандзега, д-р Лисий, д-р Козакі о. Кудлович. Запити заторкали справи УНСоюзу та питання загально-громадського порядку, спеціяльні програми для молоді, сти-

(Закінчення на стор. 3)

Відзначення Річниць Державности й Соборности в Бостоні

Під світлиною: губернатор стейту Массачусетс Едвард Дж. Кінґ підписує Проклямацію. Стоять (зліва направо): Володимир Гетманський, о. декан Петро Огірко, Ольга Щудлюк, д-р Іван Дідюк, Василь Міґован, Марійка Ґалонжка, інж. Конрад Гусак, д-р Любомир Гайда та о. протоієрей Микола Немерживський.

Бостон, Масс. (Іван Дідюк). — Відділ УККА в Бостоні влаштував Свято Державности й Соборности України, яке відбулося 27-го січня. Вже 11-го січня урочисто підписали Проклямацію Дня Української Незалежности губернатор стейту Массачусетс Едвард Дж. Кінґ та посадник міста Бостону Кевін Вайт.

У неділю, 20-го січня українська радіовисильня в Бостоні, якою керує Іван Кецмур при допомозі Христі Саган-Зомерс, передала по радіо добре підготовану програму з нагоди Свята Незалежности, в яку входили промови, деклямації та співи.

Вівторок 22-го січня був великим днем українців міста Бостону. Того дня опівдні в присутності великої кількости українців відбулося торжественне піднесення українського національного прапора на щоглах міської ратуші, з програмою, що її розпочав заступник голови Відділу УККА, мґр Орест Щудлюк, вітаючи гостей і всіх присутніх. Привіт від посадника міста та міських радних слідували. Інж. Орест Щудлюк виголосив англійською мовою промову на тему Свята Незалежности.

В неділю 27-го січня Свято Соборности вранці розпочато Божественними літургіями в обох українських церквах, в намірені українського народу, а по-

(Закінчення на стор. 3)

В Ню Йорку померла св. п. паніматка Єліконіда Базилевська

Ню Йорк, Н.Й. — У четвер, 14-го лютого 1980 року, тут упокоїлася в Бозі на 75 році життя св. п. паніматка Єліконіда Кіндратівна Базилевська, дружина о. протоієрея Володимира Базилевського, настоятеля української православної собору св. Володимира в Ню Йорку.

Похоронні відправи розпічнуться Панахидою в суботу 16-го лютого о год. 7-ій вечора в похоронному заведенні Петра Яреми при 129 Схід 7-ма вулиця і в неділю о год. 4-ій по полудні в катедрі св. Володимира при 160 Захід 82-га вулиця. Тлінні останки Покійної паніматки будуть похоронені на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку в понеділок 18-го лютого о год. 10-ій рано з катедри св. Володимира.

Родина просить замість квітів на могилу складати пожертви на семінарію св. Софії, Культурний Центр в Бавнд Бруку і на катедри українознавства при Гарвардському університеті.

У РІЧНИЦЮ ВЕЛИКОГО ПРЕЗИДЕНТА ЗСА ДЖОРДЖА ВАШІНҐТОНА

GEORGE WASHINGTON — ДЖОРДЖ ВАШІНҐТОН
22-го лютого 1732 — 14-го грудня 1799

...коли
Ми діждемося Вашінґтона
З новим і праведним законом?
А діждемось таки колись!
Тарас Шевченко

Делеґація Централі КУК відбула наради в Оттаві з Департаментом Праці й Імміґрації

Вінніпеґ, Канада (КУК). — Шестичленна делеґація Централі КУК 24-го січня відбула з Департаментом Праці та Імміґрації в Оттаві наради, підготовою яких займався екзекутивний директор Централі КУК на протязі двох місяців.

Під час цієї ділової зустрічі з найвищими представниками згаданого Департаменту, яка тривала дві і пів години, Делеґація Централі КУК переговорила в деталях всі можливості поселення в Канаді українських біженців, які мають нагоду видістатися на Захід із Совєтського Союзу чи сателітних держав Східньої Европи.

В нарадах брали участь від Департаменту Праці й Імміґрації: Дж. Біссет — генеральний директор Закордонного Відділу, М. Стоне — шеф Східньо-европейського Бюра, д-р Е. Зіґлер — голова Дорадчої Комісії Статусу Біженців, Р. Кассел — директор цієї Комісії, Р.Ґ.Мекінтош — директор операцій Закордонного Відділу, Д.Р. Ґілл — директор Секції Закордонної Політики, і К. Торлаксон — представниця Департаменту Закордонних Справ.

До складу делеґації Централі КУК входили: А.І. Яремович — ген. секретар Екзекутиви і голова делеґації, та д-р С.Яр. Кальба — екзекутивний директор Централі КУК; обидва з Вінніпеґу, і з Торонта: М. Вавришин — заст. президента Централі КУК, д-р О. Рудзік — голова Торонтонського Відділу КУК, адв. І.В. Бардин — правний дорадник Централі КУК, і Б.А. Микитюк — голова Канадської Української Імміґраційної Служби, складової організації Централі КУК.

ЄГИПЕТ ВИШКОЛЮЄ АФГАНЦІВ ДЛЯ БОРОТЬБИ ПРОТИ ПРОСОВЄТСЬКОГО РЕЖИМУ В АФГАНІСТАНІ

Каїро, Єгипет. — Представник єгипетського уряду та міністерства оборони заявив на пресовій конференції, що єгипетський уряд вишколює афганців на своїх військових базах для боротьби проти просовєтського уряду, наставленого Москвою перед інвазією Афганістану.

Ген Камаль Гассан Алі, міністер оборони, заявив, що вишкіл афганських повстанців є вже в русі, хоч він не сказав, скільки афганців бере участь у вишколі та на яких військових базах. Ще в січні ц. р. Монсур Гассан, міністер інформацій, заявив, що Політичне бюро крайової Демократичної партії, яка є партією президента Анавара Садата, рішило вишколювати афганських повстанців для боротьби проти ставленників Москви в їх країні.

Рішення Єгипту давати мілітарну допомогу афганістанським повстанцям є згідне з далекосяглими поглядами президента Садата, що Совєтський Союз намагається обступити колом Єгипет і інші арабські країни, і що всі арабські країни повинні об'єднатися проти росіян та їх аґресивної політики.

У відповідь на совєтську інвазію Афганістану президент Садат наказав зменшити персонал совєтської амбасади та вигнав з країни решту совєтських цивільних „спеціялістів."

Повторюючи становище президента Садата, ген. Алі сказав, що для своєї власної оборони, як теж оборони Близького Сходу, Єгипет потребує модерного американського узброєння, а головно найновіших американських бойових літаків типу Ф-15 і Ф-16. Досі Єгипет одержав 22 американських літаків типу Ф-4 Фантом, а 13 додаткових таких літаків є в дорозі до Єгипту; крім того єгипетська армія одержує напівпанцерні військові авта та протилетунські ракети. Як відомо, єгипетська армія була майже в цілості озброєна совєтським устаткуванням ще з часів 1950-их років. Тепер з поступовою модернізацією армії це перестаріле совєтське військове вивінування Єгипет перепродує таким державам, як Оман, Судан та Заїр.

Після підписання єгипетсько-ізраїльського мирового договору американський уряд обіцяв Єгиптові суму на 1.5 мільярда долярів у воєнних кредитах на час трьох років. Додано до тієї суми ще 1.1 мільярда дол. мілітарного кредиту в останніх місяцях.

Стан теперішньої єгипетської армії разом з резервами становить 500,000 вояків, що є кількісно найбільшою мілітарною силою на Близькому Сході.

Ліберальна партія Канади висловилася за програмою багатокультурности

Вінніпеґ, Ман. (КУК). — Централя КУК 22-го січня ц.р. вислала телеграми до лідерів партій: Прогресивно-консервативної, Ліберальної і Ново-демократичної із запитом про їхню позицію відносно політики багатокультурности. Дотепер одержано відповідь ще тільки з головної квартири Ліберальної партії, яка в листі від 1-го лютого 1980 заявилася всеціло за здійснення Програми багатокультурности, яку в році 1971 зформулював тодішній прем'єр-міністер П. Е. Трудо.

У названому листі зокрема підкреслено:

—Що Ліберальна партія стоїть на становищі сприяння розвиткові різнонаціональних груп і їхніх культур під опікою окремого міністра для справ багатокультурности, бюджет якого в роках 1978-79 переступив суму сім і пів мільйона долярів;

—Що для включення представників етнічних груп у процес децизій уряду в тих справах, Федеральний уряд тієї партії був покликав Ка-

(Закінчення на стор. 3)

СВЯТОСЛАВ КАРАВАНСЬКИЙ І НІНА СТРОКАТА-КАРАВАНСЬКА ВІДВІДАЛИ УКРАЇНСЬКУ ГРОМАДУ В ТОРОНТІ

Ніна Караванська — Святослав Караванський

Вінніпеґ, Ман. (КУК). — На запрошення Централі КУК і торонтонського Відділу КУК під головуванням д-ра О. Рудзіка, 1-го лютого Святослав і Ніна Караванські, вперше від часу їх звільнення й переїзду до ЗСА — відвідали Канаду для зустрічі з українського громадою в Торонті. В програму зустрічі включено: пресконференцію для українських і не-українських представників, засідання Комісії Прав Людини при СКВУ під головуванням пані О. Ковальської, привітальний обід в Колеґії св. Володимира, і зустріч з українською громадою, яка відбулася 3-го лютого в залі Центральної технічної школи при участі біля 700 осіб.

У привітанні дорогих гостей з України, ред Н. Когуська заступник президента Централі КУК з Вінніпеґу, між іншим сказала: „Наші гості з України, ті, що прибули сьогодні, як і ті, що прибули раніше, як Леонід Плющ, генерал Петро Григоренко, Надія Світлична, Валентин Мороз, Петро Вінс, Раїса Мороз, і ті, що прибудуть завтра й післязавтра, своїми особистостями дають нам образ української людини в Україні. В імені Екзекутиви Централі КУК і від нашого, назовні холодного, зате в душі завжди теплого, Вінніпеґу, вітаю Вас, Дорога Ніно Антонівно, і Вас, Святославе Йосиповичу. Прийміть наше найщиріше слово привіту від тих, які завжди готові йти на зустріч Вам і Вашим потребам. Хай Бог помагає Вам побачити наближення того ідеалу, якому Ви служили все своє життя".

На прес-конференції Ніна Строката і Святослав Караванський зложили заяву, накреслену в десяти точках, для акції за звільнення українських політв'язнів в СССР, у якій зокрема пропонується:

Проголосити 1980 рік для української преси Роком Українського Політв'язня, використовуючи кожний тиждень для акції в обороні окремих українських політв'язнів,

Висвітлювати діяльність Міжнародної Амнестії і тим самим активізувати її працю, включаючи неукраїнців до оборони українських політв'язнів, і

Спільно з афганцями та їх союзниками розробити ряд акцій, висвітлюючи події в Афганістані як такі, що вже мали місце перед тим в історії загарбницької імперії Москви.

Американська делеґація осуджує СССР на Конференції ОН для Прав Людини в Женеві

Женева, Швайцарія. — Американська делеґація, виступаючи в імені американського уряду, засудила совєтську інвазію Афганістану як „арогантську та безвідповідальну аґресію" і візвала всі інші делеґації, що беруть участь в конференції Комісії Прав Людини ОН, щоб вони піддержали резолюцію Пакистану, домагаючись негайного і беззастережного відтягнення совєтських військ з Афганістану.

„Совєтський Союз і його маріонетки мусять понести відповідальність за їхнє зухвале нехтування основних прав і свобід" — говорив Джером Дж. Шестак, голова американської делеґації.

„Ми не сміємо покинути ці засідання без суворого осудження тієї арогантської та безвідповідальної аґресії. Ця інвазія та пізніша окупація країни Совєтським Союзом безвідповідально загрожує світовому мирові і являє собою великий виклик для стабільности тієї частини світу, часто повної напруження, та загрожує міжнародній безпеці в часі, коли світ не може ризикувати тією безпекою." — говорив Дж. Шестак.

Він далі твердив, що найосновніші громадянські, політичні, соціяльні і економічні права афганського народу є підпорядковані волі і цілям чужинецької потуги, що є поважною загрозою для світового миру.

Делеґації 43-ох держав мають голосувати над пропозиції Пакистану про засуд Совєтського Союзу.

(Дж. Шестак є також головою Міжнародної Ліґи Прав Людини в Ню Йорку, він і його організація співпрацює з окремими українцями по лінії прав людини — ред.).

Виховують молодь в дусі мілітаризму

Київ. — Тут уже десять років існує університет майбутнього воїна, навчання у якому передає юнакам знання різних питань воєнної історії", ближче познайомлює з військовою службою, щоб краще їм підготуватись до неї, — інформує київська „Радянська Україна".

Ось недавно в залі цього університету зібралися молодші і учні старших кляс — „допризивники", щоб прослухати лекцію на тему: „В.І.Ленін про захист соціалістичної Вітчизни". Зміст цієї лекції була розповідь про боротьбу совєтських військ, у відстояні „своїх завоювань від ворогів". Доповідач пояснив учням, що перемога совєтського війська основувалася в тому, що Комуністична партія „в своїй діяльності по зміцненні обороноздатності країни незмінно керувалася вченням В.І. Леніна про захист своєї справжньої Вітчизни..."

В програму цього „ідеологічного" виховання майбутнього воїна, крім подібного роду викладів як попе-

(Закінчення на стор. 3)

У ЛЕЙК ПЛЕСИД ПОЧАЛИСЯ XIII-і ЗИМОВІ ОЛІМПІЙСЬКІ ІГРИЩА

Лейк Плесид, Н. Й. — Понад 1,200 атлетів з 37-ох країн беруть участь у XIII-их зимових Олімпійських Ігрищах, що їх відкрив тут у середу, 13-го лютого, віцепрезидент ЗСА Волтер Мондейл в імені президента Джіммі Картера під час урочистих церемоній і запалення вічного олімпійського полум'я.

Сподівання 18-членної екіпи Тайвану, що найвищий касаційний суд стейту Ню Йорк уневажнить раніше рішення Міжнародного Олімпійського Комітету і дозволить їм змагатися під назвою „Республіка Китаю" — не здійснилися, бо напередодні відкриття ігрищ цей суд піддержав рішення МОК-у. Пропозицію МОК-у, щоб вони виступали під олімпійським прапором і назвою Тайван — спортовці Національного Китаю відкинули і виїхали з Лейк Плесид.

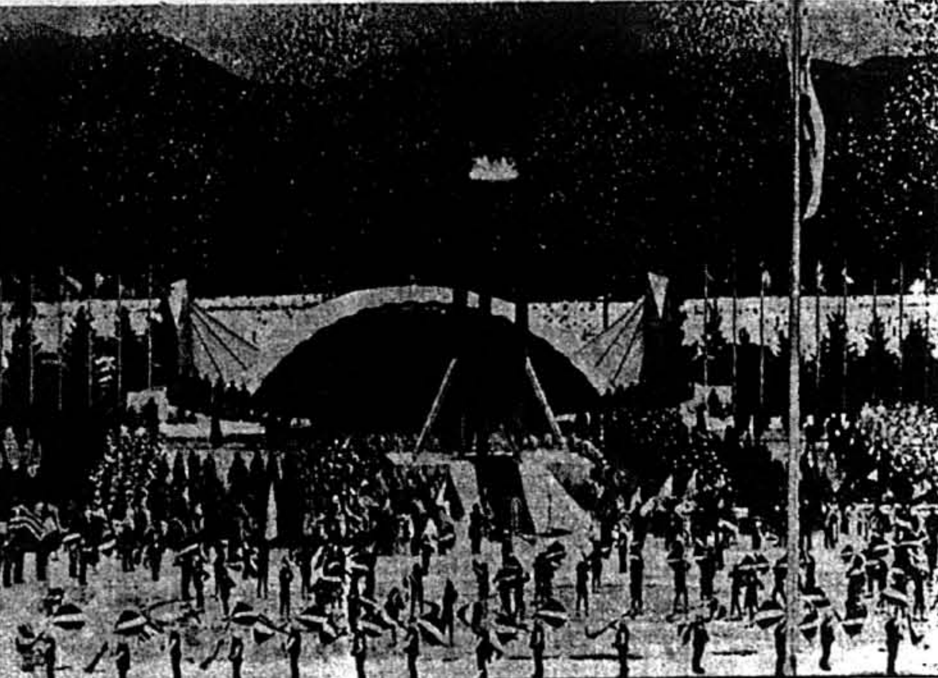

Під час відкриття зимових Олімпійських Ігрищ у Лейк Плесид.

Церемонії відкриття почалися у пополудневих годинах вмаршуванням дружин з їхніми прапорами під звуки оркестри. Спортовців відтак привітав губернатор Ню Йорку Гю Кері, який також представив віцепрезидента Мондейла. Крім нього коротко промовляли голова МОК-у Лорд Кілланін та голова місцевого організаційного комітету о. Бернард Фелл.

Посадник міста Інсбрук, Австрія, де відбувалися XII-і ігрища в 1976 році, задержуючи тяглість олімпійського духа, передав прапор з попередніх ігрищ посадникові містечка Лейк Плесид, яке вже раз гостило ці ігрища в 1932 році.

Кульмінаційною точкою церемоній відкриття було запалення вічного вогню, що його доконав д-р Чарлс Карр з Тусону, Арізона. Згідно з традицією, смолоскип запалений у вічному олімпійському полум'ї в Атенах, Греції, де зародився олімпійський рух в старинних часах, був перенесений бігунами і перевезений літаком до стейту Вірджінія, а звідтіля до Лейк Плесид. У цьому останньому етапі взяло участь 52 бігуни і вони з-поміж себе обрали д-ра Фелла на почесну функцію запалення вічного вогню на стадіоні ігрищ під звуки олімпійського гимну.

Після зложення присяги, що його доконав американський лижвар Ерік Гайден, з кліток випущено 5,000 голубів і 20,000 різнокольорових бальонів з олімпійськими позначеннями.

Фактично ігрища почалися ще у вівторок, 12-го лютого, гокейними змаганнями. У першій рунді двох груп несподіваної нерішеної висlідом 2:2 добилися американські гокеїсти у зустрічі з шведською збірною.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J 07303

Проблеми виховання молоді в СССР

Можна б сказати, що кожна країна, яка хоче затримати сильною і монолітною свою державну систему повинна і має повне право на виховання молодого покоління по лінії цієї ідеології, яка є напрямною духового життя її народу. Але, тут можна б додати деяке доповнення, що, правда, кожна країна має право виховувати молодь, йдучи послідовно за своїми ідеалами, але її, тобто державі, в ніякому разі не можна... калічити духової структури молоді, затрачувати її позитивні прояви індивідуалізму, змушувати думати і діяти в розріз із її переконаннями і наломлювати до фарисейства і забріханости, а це саме має місце у Совєтському Союзі, уряд якого на всякі лади пробує „виховувати" молодь в атеїзмі і по лінії творення „радянської людини", підриваючи тим самим національні первні, зокрема у молоді в Україні.

Прочитуючи совєтську пресу, а зокрема київську газету „Молодь України", щоденно на її сторінках завважуємо статті на тему різних неґативних проявів серед молодого покоління, до яких їх довело ніщо інше як саме забріхана совєтська система з її невідступною „супутницею" пропаґандивною машиною, яка продукує різні гасла, пустопорожні заклики і похвали набільшій „опікунці" молоді — Комуністичній партії. В результаті це доводить до вандалізму, пияцтва, непошанування батьків, брак зацікавлення в праці, в науці тощо.

Намагаючись включити молодь в „комуністичне творення", совєтські відповідальні політруки силують її на „добровільний" виїзд на працю в Сибірські тайги на будови Байкало-Амурської Маґістралі (БАМ), в „комсомольсько-молодіжні ланки на селах", до боротьби з „ворожою ідеологією", до праці на так званих „суботниках", до брехливих слів у пресі, промов, до атеїзму, „наука" якого, як відомо, не принесла бажаного результату, бож і дальше лопотить безконечна черга аґітаційних статтей, звернених до молоді, в яких можна вичитати безсилля совєтського політичного пропаґандивного апарату.

Але ж треба шукати винуватого і більш ефективних способів впливу на молодь. Останньо в газеті „Молодь України" у редакційній статті п.з. „Виховання юних — комплексна робота" редакція бідкається над цим, яким би це способом заставити молодь до цього, щоб вона була „учасником комуністичного творення". Про це мріють комсомольські „ватажки", педагоги наставники, які послідовно, йдучи за постановами ЦК КПСС, „дбають про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи" з молоддю. Постанови між іншим, щоб підсилити „бойовитість комсомольської організації" доручують ще „слідкувати" за цим чим живе виробничий, науковий, чи студентський колективи, чим живе кожен юнак чи дівчина, щоб „залучувати" молодих школярів до роботи на вугільних підприємствах, до роботи на будівлях нових шахт. А щоб це виконати, — пишеться у передовій, — потрібно „комплексних планів ЦК ЛКСМ України" проведених „спільно з міністерствами, творчими спілками та іншими організаціями".

І коли повернутись до попереднього питання, де шукати винуватих в прогрі у „вихованні" молоді, — то редакція згаданої газети вже має готову відповідь: перш усього тут винуваті деякі комітети ЛКСМУ, які „слабо вивчають зацікавлення підростаючого покоління", а також окремі комсомольські організації, які мало дбають про „глибину і конкретність" виховної праці. „Треба вести виховну працю творчо, наступально. Необхідно наполегливо добиватися, щоб кожна молода людина зростала свідомим громадянином, сумлінним трудівником, гідно продовжувала славні традиції радянського народу", — говорять автори редакційної статті, не згадуючи ні словечком про саму рабовласницьку систему, яка в першу чергу є причиною інертности молоді і її втечі від громадських обов'язків. Тут мимоволі насувається давня, і як же повна здорового глузду, народна пословиця: „Силуваним конем далеко не заїдеш".

Володимир Косик

ЧИ БУДЕ ВІЙНА?

(2)

Досі політична рівновага сил у світі базувалася на політиці „атомового відраджування": ніхто не наважується перейти певні межі в своїй експансії зі страху, що атомовий конфлікт принесе йому остаточну поразку і знищення. У ситуації повної непевности, прямий совєтсько-американський конфлікт виглядає неможливий. Хіба, що Кремль певний своєї перемоги. Покищо виглядає, що він цієї певности не має. Але навіть якщо він війни боїться і не хоче цього він не покаже, бож боїться, щоб його страх не використано для його послаблення внутрі імперії.

У цьому випадку більшість політиків стараються мати довір'я до „розсудливости" державних мужів. Біда в тому, що, — як це завважує французький професор міжнародних відносин Ж-Б. Дюрозель, — крім „розсудливих" є також божевільні (наприклад, фанатики) і незґрабні державні мужі. На його думку, як американські політичні мужі, так і совєтські виявляють невмілість в своїй політиці вже від п'ятьох літ. Він подає приклади („Ле Фіґаро" з 9-го січня 1980). У наслідок своєї невмілої політики Америка спричинила тут і там порожнечу, яку зовсім природно заповняє СССР, думаючи, що це єдина розумна політика.

Звичайно війна починається лише тоді, коли потуга, що її хоче зачати, є певна і свідома, що: 1. вона має чисельну перевагу; 2. вона має перевагу у рішаючій зброї; 3. вона є певна, що її стратегічні пляни запевняють успіх; 4. вона певна, що противник вже є, або що прийде до його остаточного морального розкладу. Ж.—Б. Дюрозель уважає, що перевага СССР у трьох перших пунктах ще не є децидуючою і Москва це знає. Що ж до четвертого пункту, то нічого ще не програно. Зворот уже почався. Приходить опам'ятання і пробудження, зокрема саме в Америці.

Опам'ятання — це в першу чергу свідомість, що існує зовнішня небезпека для країни та що оборона можлива лише в рамках нації. Опам'ятання — це також відмова бути поневоленим, невільником. Це — боротьба за свободу, задля якої варта пожертвувати грішми, спокоєм, навіть життям. Так постає довір'я до себе і своїх сил, так мобілізується енерґія нації. Кожен напасник, якщо хоче виграти війну, мусить брати це до уваги.

Крім гону до експансії, спричинником війни можуть бути стратегічні міркування, які зрештою можуть навіть у якійсь мірі служити для роззброєння противника. Кожна потуга, а зокрема це відноситься до теперішніх двох надпотуг — СССР і ЗСА — має тенденцію до стратегічного забезпечення своїх стратегічних крил, своїх кордонів. Для цього вона хоче мати відданих і безумовних сусідів, або навіть уважає за потрібне взяти їх під свою безпосередню контролю. Цю політику зокрема виразно практикує Совєтський Союз, який завжди змагав до того, щоб оточити себе сателітами (або щоб бодай мати прихильну партію у сусідній державі).

Ситуація комплікується тим що під впливом марксистської термінології прийнято, що імперіялізм існує лише в капіталістичному світі, а соціялістичний його не знає. Тому таке велике зрозуміння до того, що СССР має своїх сателітів, бо, мовляв, це для його безпеки, згідно зі стратеґією „оборонних валів". Отже, тому, що Афганістан безпосередньо сусідує з СССР, ця країна в руках противників СССР є постійною загрозою для Москви. А в руках Москви, вона стає оправданим оборонним валом, потрібним для безпеки СССР.

Така стратеґія оборонного валу небезпечна тим, що в дійсності вона не має межі і, з другого боку, також може стати спричинником війни. Перший бо оборонний вал хочеться забезпечити другим, другий — третім і так без кінця. Наприклад, Польща є оборонним валом СССР в Европі, Східня Німеччина є оборонним валом Польщі. Як же забезпечити Східню Німеччину, як не евентуальним прибранням в руки Західньої Німеччини? ... І так у безконечність. А все для безпеки СССР. Тому французький академік Тієррі Мольніє слушно завважує, що примінюючи таку стратеґію, СССР спокійно буде спати лише тоді, коли совєтські аванпости нарешті зустрінуться на всіх кінцях земної кулі („Ле Фіґаро" з 4-го січня 1980). Відомий американський політолог Арнольд Волферс висловився так про стратеґію консолідації безпеки потуг: „Намагання даної країни забезпечити свою безпеку силою, може бути інтерпретоване іншими країнами як загроза їхній власній безпеці... Зусилля одного табору завжди викликають протизаходи протилежного табору, який намагається усунути успіхи першого табору". Це властне і є один з механізмів, які ведуть до війни.

Виходячи з твердження, що Совєтський Союз посуває свої пішаки на світовій шахівниці тому, що йому залишили вільне місце і за це не треба його обвинувачувати, інший член французької Академії, Моріс Друон, патетично перестерігає Захід перед постійним відступом („Ле Фіґаро" з 7-го січня 1980). На його думку, Захід нарешті повинен всюди сказати: „стій! тут починається Захід!" Захід має сильні атути в змаганні, треба лише їх використати. Йдеться не лише про військову потужність.

(Продовження буде)

Я. Гайвас

ЗА ПОЖВАВЛЕННЯ І ЗОСЕРЕДЖЕННЯ АКЦІЙ

Нікому не відомо, як розвинуться події в найближчому часі. Одначе вже тепер можна сказати, що світ має доволі російських розбоїв і большевицької нахабности і змушений до протизаходів. Ми ж — частина вільного світу. В зміцнюванню того загального спротиву ми також мусимо без проволоки приступити до пожвавлення акцій на всіх відтинках життя та до максимального їхнього зосередження, щоб використати повністю наші, покищо такі незначні, сили й засоби.

Очі звернені на провід

Аґресія в Афганістані, попереджена роками інших акцій, пов'язаних в один загальний большевицький плян наступу, породила кризу, яка мусіла прийти раніше чи пізніше. Народи відчули загрозу з боку червоної Москви для своїх свобід, для свого способу життя, для самостійної життьової творчости.

Як звичайно в такій ситуації буває, очі всіх звернулися до проводу, до людей, які ведуть і відповідають. Мабуть найбільше характеристичними під тим оглядом ЗСА. ЗСА — це країна індивідуалізму, нефальшованої демократії, а впарі з тим країна непогамованого і неконтрольованого лібералізму. В ЗСА належить до доброго тону критикувати, знецінювати, понижувати державну владу, навіть критикувати дії президента, осмішувати бюрократію, як апарат нездар і дармоїдів.

Але це так у „нормальних" часах, коли кожен „має свій розум", кожен „веде свій бизнес", коли кожен мудрий і на свій лад вів би країну і упорядковував цілий світ. Та коли ж небезпека станула перед брамами Америки, а громадяни її усвідомили собі це, голови обернулися в бік Президента. І ті самі, які вчора не шкодували дошкульних і злобних завваг під його адресою, які проповідували анархістичне гасло „Чим менше влади, тим краще", сьогодні так само голосно, або ще голосніше гомонять: „Нам треба сильного Президента", „Президент заслабий", „Президент нерішучий", „Президент має вести нарід, а він цього не робить". Ясно, що біда навчила розуму.

Американці дістали свою історичну лекцію, але дістанемо її й ми. І в нас уже від років іде акція роз'їдання нашого проводу у всіх галузях нашого життя та нівечення наших провідних діячів. Хто тільки виростає понад загал, хто робить більше і знає більше — по головці його. Національним спортом стало вимішувати з болотом навіть тих, хто вже десятки років стоїть на чолі своїх угрупувань веде перед у починах громади, показав себе в різних ситуаціях. А коли сьогодні надійшла криза, ті самі, що вчора з шумом і насолодою стягали вниз наших провідних діячів, з не меншим шумом ляментують „ми не маємо проводу". Еге ж не маємо його, але що ми зробили, щоб його виростити?

Із голосів американського суспільства і преси бачимо, що ця країна опам'ятується. Суспільство і преса починають розуміти, що без Вашінґтона було б важко збудувати ЗСА, що без Лінкольна ледве чи врятовано б єдність країни, що без Трумана і його радикальних та рішучих потягнень, які він робив, не чекаючи порад і ухвал широких ґреміюмів, була б пропала Греція, Південна Корея, а за ними може й багато дечого іншого. Чи зрозуміємо й ми, що провідних людей треба цінити, без огляду на те, чи вони в нашому ближчому колі, чи ні, що їм треба дати нагоду рости, що їх треба коригувати, а не змішувати з болотом? Без провідної верстви, без провідників — народи й суспільства безсильні і безрадні. Нарід і провід, суспільство і провідна верства — це два чинники, без яких не робляться великі національно-суспільні рухи, ані не постають тривалі вартості.

Кожному належиться шанса

Чим більше слабне політичне життя, тим більше зростає нетерпимість, виключність і зазнайство. Непорозуміння самозрозумілого права кожної існуючої групи, організації, товариства поза тими, до яких належимо ми, на існування, ріст і розвиток, на вияв національної і суспільної ініціятив є нашим великим недоліком. Доходить до таких дивовиж, що коли ініціятиву проявляє не моя, а інша група, коли не моя, а інша намагається піднестися на вищий рівень, коли не моя, а інша шукає розгорнення своєї діяльности, то постає голосне невдоволення, мовляв, ось „вони" намагаються домінувати над суспільством, вирости понад інших.

А тим часом — це є закон суспільного життя. У кожному народі і кожному суспільстві кожна організація, згуртування має право демократичними засобами, тобто не насильством, змагатися за провід, за керівні становища. На це ті організації і згуртування є. Чи ж маємо всі сидіти, позаклавши руки, щоб не вибитися понад інших, не осягнути кращих успіхів від них, не бути сильнішими? Чи ж маємо не робити більше, краще, успішніше від інших? Якщо б така постава запанувала в нас, то постійний спадок нашого життя невідхильний. Кожне згуртування, як і кожна людина, має не лише право, але й обов'язок шукати нових засобів, добиватися нових успіхів, а тим самим підносити ціле наше життя на вище плято. Кожному належиться однакова шанса, „наш" він, чи ні, добиватися успіхів, рости, завойовувати краще місце в громаді. За таке належиться признання і подяка, а не пригорща болота.

За єдність акцій

Останні події на світовій арені, безсоромне обнаження відразливого обличчя російського імперіялізму потрясли світом, а нас поставили перед важким питанням: що робити в цій ситуації? Що робити вже сьогодні, а що приготовляти на завтра?

Ясне, що кожне угрупування мусить робити те, що в них на такий випадок намічене — тільки зі збільшеною енерґією. Хто не знає, що робити у своєму гурті, хто заскочений, той, очевидно, не приготований до життьового іспиту. Але в такій критичній ситуації, як сьогодні, більше як будь-коли перед тим існує конечність якихсь спільних заходів, спільних виступів, а навіть спільного фронту; коротко, спільної акції. Свідомість цього швидко зростає у нашій громаді. З неї родяться різні проєкти розмов, нарад, конференцій, „круглих столів", тощо. В тій складній ситуації, яка в нас останньо витворилася, заки ще прийде до заходів, треба застановитися, чого нам треба і чого не треба, що ми можемо зробити і чого зробити не можемо.

Насамперед ми мусимо перейти до денного порядку над посталими останньо трудностями й розходженнями. Наше наставлення мусить бути на збільшення нашої активности, на мобілізацію нашого суспільства, всіх наших сил. І це є можливе та конкретне завдання. Зате було б марною втратою часу знову заплутатися у безконечні й безвиглядні розмови про „консолідацію", як це в нас розуміють. Нам треба діл, спільних діл, а не зливи слів, маратонів безконечних „засадничих" пертрактацій, як ті, які недавно закінчилися після майже тридцять років пересправ, торгів тощо. Нам треба спільних, або принаймні синхронізованих виступів, масових виступів нашого суспільства, бож тільки такі виступи збільшать нашу силу й спроможності та задемонструють її не лище перед нашим оточенням, але і перед нами самими.

У тій ситуації і в обличчі таких ділових розмов, наставлених повністю на спільні акції, зовсім невмісні й недоцільні та шкідливі взаємні обвинувачення й „шукання винних". Так само нічого не дадуть тріскучі заяви і пустопорожні слова. Коли треба виявити силу, тоді слова багато не доможуть. Слова мають свою вагу тільки на тлі сили. На тлі безсилля й нерішучости це звичайна деклямація.

Чи ми спроможні на ділові розмови й заходи, спрямовані на спільні виступи? Напевно так! Бо значно легше відбути конференцію, ділову нараду та покликати комітет акції, ніж розв'язувати різні так звані принципові, а на ділі не раз псевдопринципові питання. І від того треба починати, бо це найбільше на часі.

З НАШИХ БУДНІВ

ЛИСТ У ВІЧНІСТЬ

Миколі Понеділкові

У перших моїх словах постократно вибачаюсь перед Вами, Дорогий Друже, Микольцю за те, що не пошанував Вас як належить у п'яту вже, сумну річницю з того дня, коли відійшли Ви від нас так передчасно, жити в той дім, що ген, аж за зорею!! Вибачте, що не був на жалобній Богослужбі, за Вашу чесну душу ані на поминальному обіді.

А то вийшло в мене таке діло, що стукнуло вже чотири тижні, як я залишив шпиталь, але ще далі парадую по хаті в шпитальному халаті, — Ви сказали б „балахоні", в якому я потроху нагадую пророка Анятоллу Хомейні, — як жартують відвідувачі, — а дорога наша подруга Уляся Любович обіцяла зфотографувати мене в такому гумористичному вигляді і вислати фотографію до ювілейного числа „Лиса Микити".

Так, Миколо Васильовичу, ще не багато бракувало і був би я „ґеґнув, за Вашим словником, — і, може, саме в цю пору ми сиділи б собі удвох на якомусь небесному перелазі або в чистилищі на призьбі і згадували наші колишні гастролі на Союзівці, Верховині чи то на інших оселях...

Ви не повірите, яке інтересне фото з минулорічного вакаційного сезону в Гантері зберігається у мене поміж пам'ятковими світлинами! Ото сидимо ми вдвох з дорогим нашим приятелем Еком у товаристві двох красних молодиць: Надії Світличної і Раїси Мороз — уявіть собі!!

Знаю я знаю, що в цьому місці Ви, своїм звичаєм, підморгнете лукаво бровою і скажете: „Даруйте, Іване Степановичу, але тут Ви таки здорово пробрехнулись, або Ви похвалились здуру таким чесним товариством, у підхмеленому стані бувши!"

— Їй Богу, що правду кажу! — побожусь тоді перед Вами, а що до випивання, то мені докторським законом заборонено зустрічатися з чаркою! Пригадуєте нашого знаменитого приятеля, д-ра Климентія Рогозинського, лікаря закоханого в старовинних українських іконах?

Оце тільки вчора він накивав мені пальчиком і сказав: „Авже смірновочки, то вам ані понюхати не можна!"

— Так, переводиться козацтво! — сказав би в цьому місці славетний корифей нашого театру, Йосиф Йосифович Гірняк... А сам же він, нівроку, щоб здоровий був, ще не раз потягне з хлопцями традиційного конячку в знаному клюбі Івасівки, — за що йому честь і хвала та веселого його — 85-річчя!

Ікер

Д-р М. Бойко

РЕҐІОНАЛЬНА БІБЛІОГРАФІЯ В УКРАЇНІ

Донедавна не відділювано реґіональної бібліографії від загальної, але від 1962 року в Бібліотечнім Інституті Харківського університету І.І.Корнейчук почав читати лекції на цю тему, яка в 1964-1968 роках появилася трьома випусками, подаючи дані за передреволюційний період аж за 150 років часу. Це вказує, що в Україні тепер переважає думка переставити бібліографічну працю з „вищих кіл" на „нижчі" головно під опіку професійних одиниць, які визнаються на місцевих умовинах і потребах. З публікацій видно, що йде намагання відокремити реґіональну бібліографію від „республіканської"; перша займається вивченням означеної території, а друга — території у межах державних кордонів. Причому перший рід бібліографії є фундаментальною основою другої, бо не маючи зібраного матеріялу по районах, годі було скласти Національну Бібліографію.

Дореволюційний період

Дореволюційний період починається від харківського журналу „Украинскій Вѣстникъ" (1816-19) з рубрикою „Бібліографія книг виданих у Харкові", що їх відмотовано за 1779-1831 роки. Зо всіх видань — 80, що появилися в Харкові, до списку занесено тільки 41 назву, що мали місцеве значення. До тих назв були додані анотації з поясненнями, часто з додатком місцевого патріотизму. Бібліографічну роботу названого періодика продовжив „Украинскій журналъ" там же (1824-25). В 1828 році виникла думка скласти „Словар письменників Харківщини", до якого зібрано 41 імен, із яких 120 були випускниками Харківського університету. Список опубліковано в „Московском телеграфе", 1828, ч. 11. (В дальшому деякі назви будемо українізувати)

Бібліографія місцевих друків і біо-бібліографія, що виникла на Харківщині, викликала інтерес до літератури крайознавства, який зародився і в Південній Україні, в Одесі та захопив й Крим. В цім місті збігалися торговельні артерії світа, звідсіля починалися й міжнародні зв'язки. Перша крайознавча праця появилася в 1834 р. французькою мовою п.з. „Каталог видань", у яких згадується Крим" в „Путівнику про Крим", француза Монтандона. В нім було згадано 50 назв, головно чужомовні публікації до 1830 року.

Бібліографія крайознавства значно підсилилася, головно від 1838 року, коли по всіх губерніях України почали друкуватися „Губернскіе Вѣдомости", спершу Волинські, Катеринославські, Київські, Подільські, Полтавські, Таврійські, Харківські, Херсонські та Чернігівські — всі російською мовою. Кожне число мало два роди матеріялів: офіційні та місцеві. Перші „Херсонські ГВ", в 1847 році опублікували „Список деяких джерел до вивчення Новоросійського краю". За тим послідував список літератури геології Донбасу та списки письменників Полтавщини у вищеназваних обласних часописах. Це скромний початок реґіональної бібліографії першого 50-ліття XIX ст.

Другу половину XIX ст. захопила стихія складати статистичні, географічні, топографічні, етнографічні і т. д. збірники. Слід припускати, що ті заголовки мали на меті приховати матеріял від строгої цензури того часу. Українська мова була заборонена. Видатний наш історик Лазаревський, викінчив студію Лівобережної України „Опись Малороссіи" в 142 т. Ці видання опісля зазублювалися за „Малороссійскій сборникъ". Усього було приготовано коло 200 випусків. Лазаревський був автором праць „Указатель источников для изученія Малороссійскаго края" (т.І, СПб, 1858); „Українська літературна літопись" (по-російськи жіночого роду). Правда, праці Лазаревського, поруч місцевої прислужилися і національній українській бібліографії. З метою крайознавчого вивчення Лазаревський підходив до Чернігівщини, де було багато спірного з Московщиною. Він був подав ініціятиву оснування Чернігівського губернського архіву та при нім музею, що називався „Музей украинских древностей".

С.І.Пономарів в 1862 році склав „Покажчик до статтей про Полтаву і губернію, 1773-1861 та про великих людей Полтавщини", але цю працю не опубліковано. Г.А. Милардович склав покажчик до ЧГВ (Черні. Губ. Вед.), 1838-1858. Почалися заходи ретроспективної бібліографії, що її почав поміщик К.У.Фойґт, начальник харківської учебної округи; він піднявся видати список усіх видань Харківського університету, але його стаття має часті пропуски. А.П. Рославський-Петровський видав „Опит історії Харківського університету", в нім він виказав 210 назв. У тім же часі послідували такі біо-бібліографії, як: В.І.Аскоченський „Київська духовна академія"; Міхневич, Ришельський — „Ліцей в Одесі" та інші.

У наступних десятиліттях (1870-1890) в ділянці реґіональної бібліографії багато зробило Харківське Історично-Філологічне Товариство. Велику роботу провів П.С. Єфименко. Він опрацював книжку „Указатель источников для изучения Малороссійського края". Він перший поставив вимогу видати довідник українознавчої літератури. А також він разом із Лазаревським і Милардовичем були ініціяторами „Списку продукції Чернігівської друкарні XVII-XVIII ст.", „Чернігівський листок" ч 11, 1863. Працював Єфименко, будучи і на засланні та після нього. В 1880 роках П.С. Єфименко пропонував видати біо-бібліографічний словник українських діячів.

Після припинення „Украинського журналу" в 1825 році, на протязі 12 літ бібліографію вів „Харківський календар" (1882-1893). Немало зробив Г.С. Чириків, він співробітничав в архівних журналах, багато публікував матеріялів про Харківщину, вважаючи за потребу вивчення Слобідської України. Коло 1890 року заходами Д.І.Багалія, почав підготовлятися біографічний словник викладачів Харківського університету. В 1884 році з нагоди 50-ліття Київського університету В. С. Іконников опублікував „Біографічний словар професорів і викладачів імператорського університету в Києві". Дещо пізніше А. І. Маркевич видав такий же словар Одеського університету. І. А. Устинів, був автохтоном Харківщини, видав „Літературу про Харківську губернію", що була першою повнішою крайознавчою бібліографією; 1887 р. А.Н.Леонтієв видав бібліографічний довідник про Херсонську губернію з 3,625 назвами. Знову Тавричеська науково-архівна комісія почала друкувати в Симферополі „Тавріка" (Крим і Таврідія) випусками 1894-1902, 11,000 назв. Це була поважна праця. Усю працю переводив А.І. Маркевич, зроду білорус, уродженець Берестя, випускник Варшавського університету.

Наприкінці XIX ст. почали появлятися покажчики до неофіційної частини „Губернських ведомостей" приналежних областей України. І. П. Новицький склав цінний покажчик до видань Київської археографічної комісії, 1844-1890. „Руская историческая библіографія", В. І. Межова майже всеціло була надрукована на реґіональній літературі, іноді внесені цілі розділи. Коротко перед Першою світовою війною оснувалося Товариство Любителів Природи в Кам'янці Подільськім, яке розгорнуло широку бібліографічну діяльність; А.Н. Прусевич протягом 1912-15 рр. видав три випуски п.з. „Бібліографія природи Поділля", опісля покажчик до медицини та гігієни Поділля за 1714-1913 роки. Інтенсивно розроблялася бібліографія і покажчики до геології областей України. В цім часі почали появлятися бібліографічні праці сусідньої Басарабії. Тоді багато матеріялу, зокрема етнографічного, було влучено в російські бібліографії, як, наприклад: „Библіографическій указатель русской етнографической литературы, 1700-1910", Д.К. Зеленина. Велику роботу провів „Харковский сборник", часопис „Южный край". Почали появлятися каталоги, словники про Полтавщину, Крим (Таврида), Чернігівщину, Київщину, тощо. Деякі з них не здійснено, мабуть із-за цензурних причин.

Бібліографія в Західній Україні

Бібліографічне зрушення сюди прийшло досить вчасно. В 1772 році Галичина підпала під владу Австрії. Приблизно з рік бібліотека Львівського університету вела обов'язковий список німецькою мовою дарових примірників, що друкувалися на терені области. Польський бібліограф Естрайхер у 1859 році опублікував „Письменіцтво в Ґаліції", 1849-1850", в ньому відмотовано й українські видання.

(Продовження буде)

Торонто в століття Симона Петлюри

Українська громада у вільному світі в 1979 році гідно відзначала століття народження Головного Отамана військ і фльоти та Президента Української Народної Республіки, Симона Петлюри. Відмітити цю дату закликали наші громадські проводи, Президія СКВУ та Президія Комітету Українців Канади. І не диво. Бо Симон Петлюра — це не тільки символ визвольних змагань: Петлюра та його доба — це вільна Українська Держава, визнана багатьма державними урядами.

Українська громада Торонто під проводом Комітету Українців Канади гідно, з повагою відмітила ці світлі роковини. Діловий Комітет видав невелику брошуру, де для молоді в приступній формі поданий короткий життєпис Симона Петлюри. Цю естетичного вигляду брошурку з гарним портретом Головного Отамана було роздано всій шкільній дітворі міста Торонто, як рівнож заходами Провінційної Ради КУК розіслано до всіх осередків КУК Онтаріо.

Постать Симона Петлюри та доба, в якій він діяв, вимагає безперервних наукових дослідів. З цією ціллю в рамках святкувань відбулася 17-го листопада 1979 року в Інституті св Володимира Наукова Конференція, присвячена 100-літтю Симона Петлюри, влаштована Інститутом ім. Симона Петлюри (Торонто-Філядельфія). Доповіді виголосили: проф. д-р Ярослав Б. Рудницький — „Апелятизація Петлюри"; д-р Олександер Підгайний — „Київська організація большевиків у листопаді 1917 р."; проф. д-р Микола Степаненко — „Симон Петлюра — дослідник української культури" та проф. д-р Олег Підгайний — „Жидівське населення на Україні під час Визвольних Змагань".

Варто тут відмітити, що саме в час 100-літнього ювілею Інститут ім. С. Петлюри видав незвичайно потрібну й корисну працю Олега та Олександри Підгайних „Symon Petlura — A Bibliography". Ця книжка, видана українською та англійською мовами, подає список майже всіх доступних праць, статтей, звідок і подібного про Симона Петлюру та є цікавим і цінним матеріялом для сучасних і майбутніх дослідників визвольних змагань.

У неділю, 25-го листопада м.р., у заповненій Катедрі св. Володимира відбулася Соборна Панахида, яку відправили о. Ференців, о. Харина та о. Божик. Запалені свічечки в руках присутніх, участь молодечих організацій Пласту, СУМ-у й ОДУМ-у та ветеранів зі своїми прапорами та набожний спів церковного хору витворили особливий настрій. Того самого дня в залі Вест-Торонто Секондарі скул відбулася святочна академія. Програма була не довга та гарно мистецьки виконана. Програма почалася виступом — „Головному Отаманові українські діти": після внесення прапорів молодечими організаціями на гарно прибрану сцену вийшли малі діти — Марія Петрусів і Максим Троян, і зложили під портрет Симона Петлюри дві китиці квітів від дітвори Торонто. Тоді Максим Троян відважно продеклямував вірш Леоніда Полтави — „Наша Батьківщина". Коротким і змістовним словом академію відкрив д-р Остап Сокольський, заступаючи д-р Ореста Рудзіка, голову Комітету Українців Канади, Відділ Торонто.

Хор „Бурлака" при Станиці Братства колишніх вояків Першої Української Дивізії УНА в Торонто, під мистецьким керівництвом Олега Хмеля, з доброю інтерпретацією виконав „Блажен Муж" (обр. А. Гнатишина) з сольоспівом Василя Драбика та „Вічний революціонер" Івана Франка, музика Миколи Лисенка.

Святочну доповідь „В століття Симона Петлюри" виголосила мґр Оксана Бризгун-Соколик. Дуже добре опрацьована й виголошена доповідь справила глибоке враження на присутніх. У доповіді прелеґентка характеризувала Петлюру, як журналіста, вояка, державного мужа та підкреслила його вплив на національну свідомість родженого та вихованого на чужині покоління.

Елеонора Бербенець-Білинська, кольоратурне сопрано, з чуттям проспівала „Місяцю ясний" — арію з опери „Запорожець за Дунаєм", муз. С. Гулака-Артемовського; „Є на світі доля" — слова Шевченка, муз. А. Кос-Анатольського, та „Любіть Україну" — сл. Сосюри, муз. Фоменка.

Вдалим був дебют молоді Українського Театрального Ансамблю під мистецьким керівництвом Євгенії Чайки і Бориса Дніпрового. Вони виконали літературно-музичний монтаж: „Житимуть завжди ідеї Симона Петлюри". Участь брали: Артем Стрижовець, Ігор Рибак, Рената Хабурська та Стефа Дмитрів. Монтаж підсилений добре підібраною музикою, у фіналі якого звучать дзвони св. Софії; його написав Борис Дніпровий.

На закінчення хор „Бурлака" відспівав „Бандуристе, орле сизий" — сл. Шевченка, обробка Я. Орлова, зі сольоспівом А. Сороки; „Хор бранців" — слова Шевченка, муз. Лисенка, зі сольоспівом В. Драбика, та „Грай, бандуро, грай" — сл. Луценка, муз. Шамо, після чого хор з присутніми на залі заспівали Український Славень. До усіху музичної частини програми причинилася Оксана Жолкевич-Криховецька, яка акомпаньювала співачці, та Михайло Бубна, що акомпаньював хорові.

Помимо того, що реклама для конференції й академії була дуже добра, на обидвох імпрезах могло бути багато більше людей. Також не є здоровим явищем, що, коли центральна організація громади — КУК, влаштовує академію на пошану голови Української Держави, в той сам час деякі організації відбували свої власні імпрези. В будуччині Комітет Українців Канади повинен краще координувати імпрези своїх складових організацій.

Відзначення століття народження Симона Петлюри було успішною імпрезою. Свідома частина української громади в Торонто черговий раз доказала, що вміє оцінити та вшанувати Кращих Синів свого народу.

Василь Я. Горбаль

Відзначення Річниць...

(Закінгення зі стор. 1)

лудні в парафіяльній залі української православної церкви Св. Андрія відбулася Святкова академія з нагоди Актів Незалежности і Соборности України.

Свято розпочато внесенням українських прапорів та американським гимном, що його виконав церковний хор парафії Св. Андрія під диригентурою Данила Садового. Хор далі відспівав: Шумить гуде дібровонька" — М.О. Гайворонського, „Прощай село" — М. Леонтовича; „Коло млина" — М.О. Гайворонського. Вітав гостей, відкриваючи Святкову академію, інж. Конрад Гусак, голова Відділу УККА в Бостоні; він виголосив коротке Слово, чому ми рік-річно святкуємо це велике Свято.

Головним доповідачем Свята був д-р Ярослав Падох, голова Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці, який у своїй добре підготованій промові говорив про значення цих двох Актів, які відновили українську державу, злучивши всі наші землі в одну Соборну Україну. Д-р Падох провів вдалі паралелі, поміж сучасними подіями на міжнародній арені, і подіями понад 60 років тому в Україні.

Проклямацію від губернатора стейту Массачусетс прочитала Роксоляна Щудлюк, а Проклямацію від посадника міста Бостону, міських Радних та республіканського кандидата на президента Рігена, прочитала Марійка Ґалонжка, виховниця СУМА.

На святі був присутній дорогий гість від наших сусідів литовців, Алех Чаплік, президент Визвольної Литовської Ліги, від імени якої він вітав українців, і висловив свою віру, що ще буде вільна Україна і Литва.

Маґістер О. Щудлюк, після короткої промови аглійською мовою про ціль і значення нашого Свята, згадав також про ще одне каригідне московське насильство і аґресію в Афганістані та про те, що вільний світ повинен рішучіше на такі вчинки Москви реагувати.

Він також прочитав резолюції, в яких ми домагаємося звільнення України, українських політичних в'язнів, як всіх держав, окупованих Москвою. Ці резолюції одноголосно ухвалено й переслано Президентові Америки та його сенаторам.

Мистецькою програмою керував Володимир Федорів, культурно-освітній референт Відділу УККА в Бостоні. Першими виконавцями були учні Рідної Школи з спільною деклямацією Лесі Храпливої „Заграють Дзвони". Дві пластунки віддеклямували вірш „Двадцять другого січня". Заслужений громадянин Бостонської громади Іван Банадиґа виголосив вірш власного укладу „Люба Україно". 25-ий Відділ Юнацтва СУМА ім. Бережани в Бостоні виконав слідуючі точки: вірш „Україна" та пісню „Гей, там на горі Січ іде" виконали наймолодші юнаки й юначки; вірш „Мій край" Романа Купчинського віддеклямувала юначка Лариса Михайлів; пісню „Збудись, Україно", проспівали члени молодшого і старшого юнацтва СУМА. Далі Юнацтво СУМА виконало такі народні танці: „Соняшники" — старші й молодші юначки; „Козачок" сольо — молодша юначка Павлет Мілні; „Дівочий сон" — юначки; „Запорожець" — молодші юнаки. Діти Рідної Школи, Пласту і СУМА були добре підготовані, за що признання належить їхнім учителям.

Хор української католицької церкви Христа Царя під диригентурою Степана Дацька відспівав пісні: „Вкраїно — мати, кат сконав"; „Хлопці, підемо"; „Козаче, козаче"; „Марш Куреня бойків",

Володимир Федорів дякував усім виконавцям Свята та громадянам за присутність на Святі. Відділ УККА в Бостоні дуже вдячний д-ру Ярославові Падохові, що прибув до Бостону за головного доповідача на Свято і зацікавив Бостонську громаду. На закінчення відспівано український національний гимн.

Д-Р І. ФЛИС...

(Закінгення зі стор. 1)

пендії, висилка „Свободи" жінкам — членам УНСоюзу, погана достава пресових органів УНСоюзу, настанова інших українських братських організацій до УНС, можливість об'єднання з Українським Братським Союзом, зміст „Свободи" й Альманаху УНСоюзу на 1980 рік тощо.

В суботу, 25-го січня, д-р Флис і д-р Куропась відвідали президента Університету Міннесоти, д-ра Пітера Маґрата, який зі своєю дружиною гостили їх у своєму помешканні. Відтак в товаристві д-ра Володимира Анастаса, професора права в Мічелл коледжі, та інших місцевих діячів, д-р Флис і д-р Куропась відвідали Центр дослідів історії іміґрації при Міннесотському університеті. Директор цього центру д-р Веколі та його співпрацівники познайомили відвідувачів з улаштуванням, існуючими програмами та плянами на майбутнє. Гості признали, що співпраця УНСоюзу з тим Центром може бути надзвичайно корисна для цілої громади, тому ця справа буде розглянена в подробицях на чергових нарадах Екзекутивного Комітету УНСоюзу.

У пополудневих годинах в суботу д-р Флис і д-р Куропась відбули другі спільні наради з членами Окружного Комітету, під час яких обговорювано ще такі справи, як виплати дивіденди, потреба молодших віком секретарів та окружних організаторів, злука малих та створення нових Відділів тощо.

Ліберальна...

(Закінгення зі стор. 1)

надську Консультативну Раду Багатокультурности і

—Що Ліберальний уряд, зголошуючи Біл — 60, запропонував ствердити у преамбулі нової конституції Канади рівноправність і взаємопошанування канадців усіх походжень і всіх етнокультурних груп, які своїми культурами збагатили життя Канади.

Виховують молодь...

(Закінгення зі стор. 1)

редньо згаданий, входять екскурсії „по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу", по таких музеях, як: Леніна, Великої вітчизняної війни, як також відвідування військових училищ і ознайомлення з побутом вояків совєтської армії. В університет до кімнати — „революційної, бойової слави" приходять теж різні військові „герої", які учнів, мовляв, „духовно збагачують".

Метою цього університету виховати юнаків - „в дусі справжньої готовности до захисту соціалістичної Вітчизни, любові до своєї армії і флоту", — пишуть совєтські пропаґандисти, які одинаково гостро виступають проти армії в західних країнах і „готовности" юнаків Заходу боронити свої демократичні країни.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У репортажі зі свята незалежности Естонії (Свобода з 14 лютого 1980), через помилку було подано, що це свято було з нагоди 22-річчя незалежности Естонської Республіки.

Насправді свято було з нагоди 62-річчя незалежности тієї балтійської республіки.

СОБІВАРТІСТЬ ДРУКУ ОДНОДОЛЯРОВИХ БАНКНОТІВ МОЖЛИВО БУДЕ ЗМЕНШЕНА

Вашінґтон. — Урядовці Державного скарбу ЗСА внесли прохання до Конґресу затвердити нову методу друкування зворотного боку однодолярових банкнотів, що зменшить кошт їхнього друку і цим заощадить платникам податків мільйони долярів щорічно.

Недотягненням цього процесу, щоправда, є те, що фальшівникам грошей буде легше підроблятися під оригінал і тим уникати викриття.

КРАЇНИ СЕРЕДНЬОГО СХОДУ КУПУЮТЬ АМЕРИКАНСЬКІ ЦІННІ ПАПЕРИ

Вашінґтон. — Чільні члени американського Конгресу підозрівають, що країни Середнього Сходу, багаті на нафту, користуючись послугами банків у Швайцарії і Голляндії, таємно закупили на більйони долярів цінні папери від Уряду ЗСА та американських корпорацій без того, щоб ці закупи були внесені в офіційні рекорди.

ЧИ ВИЇХАЛИ НЕБАЖАНІ ІРАНСЬКІ ДИПЛОМАТИ З АМЕРИКИ?

Вашінґтон. — З 226-ти іранських дипломатів у цій країні, які в середині місяця січня дістали суворий наказ з Державного департаменту ЗСА виїхати з країни, лише 49 з цих урядників за останнім перерахунком виїхало або є в процесі виїзду. З тих, що не виїхали, принаймні 37 осіб намагаються лишитися в Америці на постійно, 15 осіб очікують переслухання, а 125 осіб взагалі не можна знайти.

ДОВЕРШІМ ДОБРУ СПРАВУ!

Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.

Діяльність українського Гарварду це — боротьба за творче життя й кращу майбутність української нації.

З вдячністю продовжуємо проголошування прізвищ шановних жертводавців на фундацію Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ). Надходження в місяці січні 1980 року.

СПИСОК ч.: 8/80

По 1,000 дол. — Мирон Гнатейко, Роман і Наталія Загайкевичі, Українська Кредидівка „Самопоміч" в Детройті.

800.42 дол. — прихід з імпрези в Ню Йорку, Показ Моди (Вп. П. Евгенія Тріска).

700.00 дол. — Роман Гупало.

581.00 дол. — Українська Студентська Громада в Лорейні, Огайо.

По 500.00 дол. — Теофіль Лотоцький, Олександер і Софія Скоб, Український Народний Дім в Лорейні, Огайо.

По 300.00 дол. — Андрій Допілка, Іван Головчак, Українська Кредитівка в Лорейні, Огайо.

По 200.00 дол. — Роман Завицький, Данило Зелем, Микола Лаврин.

165.00 дол. — Людмила Кутова.

По 100.00 дол. — Володимир Балабан, д-р Ярослав Воєвідка, Тома Гаврилів, Андрій Данило, Люба Данило, Петро Залуга, Володимир Карпович, Микола Кравець, д-р Роман Лисяк, Леонід і Оксана Мостовичі, Олександер Неділко, Петро Новак, Олександер Серафим, Маркіян Стасюк.

90.00 дол. — Петро Войтович.

70.00 дол. — Йосип Лисогір.

По 50.00 дол. — Микола Бараболяк, Іван Гадзевич, Михайло Гук, Михайло Дорошенко, д-р Богдан Панасюк.

По 30.00 дол. — Степан Грубець, Петро Смерека.

По 25.00 дол. — Володимир Базюк, Боніфат Барнай, Юрій Грищук, Теодора Демчук, Іван Кульманицький, Михайло Майорчак, Емануїл і Анна Притули, Михайло й Марія Ремські, Михайло Хомішак.

По 20.00 дол. — Мотря Л. Бенсон, Степан Грицишин, Іван Дборенко, Павло Масюк.

По 10.00 дол. — Галина Деменко, Марія Дубровська, Василь і Анна Кошовані, Степан Ткачук, Петро Ярема.

По 5.00 дол. — Володимир Дмитрів, д-р Симеон Думенко, Михайло й Марія Ґрисяки.

Закликаємо всіх українських людей підтримувати грошовими датками українські студії в Гарварді. Створім необхідну фундацію для Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету (УНІГУ).

Чеки виповняйте, будь ласка, на: Harvard University — Ukrainian Studies Fund і шліть на адресу:

Harvard University —
Ukrainian Studies Fund
1583 Massachusetts Avenue • Cambridge, Mass. 02138

Окружний Комітет Відділів Українського Народного Союзу в Детройті, Міш.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

відбудуться

у суботу, 1 березня 1980 р., о год. 6 по пол. у залі Українського Народного Дому

при Мартін вул., ч. 4655, ДЕТРОЙТ, Міш.

із слідуючим порядком нарад:

1. Відкриття і схвалення порядку нарад.
2. Ствердження правосильності Зборів.
3. Вибір Президії.
4. Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів.
5. Звіти уступаючої Управи і Контрольної Комісії.
6. Слово д-ра ІВАНА ФЛИСА, головного предсідника УНС.
7. Дискусія над звітами.
8. Абсолюторія уступаючій Управі.
9. Вибір нової Управи.
10. Внески і запити.
11. Закриття нарад.

У Загальних Зборах зобов'язані взяти участь усі члени Управи Окружного Комітету, голови, секретарі та конвенційні делеґати належних до Округи Відділів, а саме:

20, 75, 82, 94, 110, 146, 165, 167, 174, 175, 183, 235, 292, 302, 303, 309, 341, 463, 504, 506.

Запрошуємо до участи також усіх членів УНСоюзу в Окрузі.

У Зборах візьмуть участь:

Д-р Іван Флис, головний предсідник УНС
Володимир Дідик, почесний член Головної Екзекутиви УНС
Євген Репета, головний радний УНС
Роман Куропась, головний радний УНС

Якщо на означення годину не явиться вимагане правильником число делеґатів Відділів, наради почнуться о годину пізніше, без огляду на кількість присутніх.

Роман Татарський, *голова* — Григорій Корбяк, *прот. секретар*
Ярослав Базюк, *фін. реф.* — Василь Папіж, *реф. преси і кор.*

УКРАЇНСЬКЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ ТОВАРИСТВО в ЗСА
Відділ в Ню Йорку

повідомляє, що

ТРАДИЦІЙНЕ
ПАТРІЯРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ

відбудеться

в неділю, 20 квітня 1980 р., в залі Українського Народного Дому

Слідкуйте за нашими дальшими оголошеннями. — **УПРАВА**

В ЧЕТВЕРТУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Дорогого і Незабутнього
МУЖА І БАТЬКА

бл. п.

МИРОСЛАВА ДЕМЧУКА

буде відправлена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА

в суботу, 23 лютого 1980 р., о год. 6:30 ранку

в Українській Католицькій Церкві

св. Ів. Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.

при Сенфорд Авеню

Просимо Рідних, Друзів і Знайомих у цей день згадати Покійного у своїх молитвах.

Дружина — ЮЛІЯ
Дочка — МАРУСЯ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в четвер, 14-го лютого 1980 року, відійшов у Вічність, на 82-му році життя, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ШВАҐЕР І ВУЙКО

бл. п.

Інж. БОГДАН ПОПОВИЧ

бувший старшина УГА, учасник Визвольних Змагань.

ПАНАХИДА — в неділю, 17-го лютого 1980 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Спрінґфілд Авеню, Ірвінґтон, Н. Дж.

ПОХОРОН — в понеділок, 18-го лютого 1980 р., о год. 8:30 ранку, з похоронного заведення Литвин і Литвин до української католицької церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., опісля на український православний цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — ОЛЬГА
син — ОРЕСТ
сестра — САБІНА СОХОЦЬКА з чоловіком ЮЛІЯНОМ
сестрінка — ЯРОСЛАВА ШВЕЦЬ
сестрінок — МАТВІЙ СОХОЦЬКИЙ з Родиною
Ближча і дальша Родина

У глибокому смутку повідомляємо усіх Знайомих, Приятелів і Земляків, що дня 14-го лютого 1980 року, в Ню Йорку, упокоїлась з волі Всевишнього, на 75-му році життя наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА І БАБУСЯ

сл. п. паніматка

ЄЛІКОНІДА КІНДРАТІВНА БАЗИЛЕВСЬКА

ПАНАХИДИ в суботу, 16-го лютого 1980 р., о год. 7-ій веч., в похоронному заведенні Петра Яреми, 129 Е. 7-ма вул. і в неділю, 17-го лютого 1980 р., о год. 4-ій по пол. в катедрі св. князя Володимира, 160 Вест 82-га вул. в Ню Йорку.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в понеділок, 18-го лютого 1980 р., о год. 10-ій рано з катедри св. Володимира на цвинтар св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Важким горем прибиті:

чоловік — о. протоієрей ВОЛОДИМИР
син — ЮРІЙ з дружиною ОКСАНОЮ і дітьми ХРИСТИНОЮ, БОГДАНОМ І АНДРІЄМ
донька — ІНА СОЛОМОНЕ з чоловіком АРТУРОМ і сином ТЕРЕНТІЄМ

Родина просить замість квітів на могилу, складати пожертви на Семінарію св. Софії, Культурний Центр в Бавнд Бруку і на Гарвардський Університет.

Відбулися загальні збори УЛТПА, Відділ Іллиной

Нова Управа Відділу Іллиной (сидять зліва): д-р Марія Фішер-Слиж, д-р Тома Воробець, д-р Роман Оришкевич, д-р Петро Харук — голова, д-р Роман Крупка, д-р Тамара Тимцюрак, (стоять зліва) д-р Андрій Ріпецький, д-р Ілля Ткачук, д-р Михайло Головатий, д-р Юрій Грицеляк, д-р Юрій Процик, п-на Марійка Грицеляк, мгр Марта Роман, д-р Юрій Щербанюк.

Відділ Іллиной є найбільшим та найактивнішим відділом Українського Лікарського Товариства Північної Америки. Він об'єднує коло двох сот українських лікарів, дентистів та фармацевтів, більшість з яких живе в околиці Чікаго. Цей Відділ зорганізувався в 1952 році, а заснували його молоді ще тоді наші лікарі, які прибули з рідних земель, одержали дозвіл на практику в стейті Іллиной та відчули потребу мати своє професійне товариство.

Протягом років зросло число активних членів, а як доказ признання від усіх лікарів у Північній Америці в 1975 році до Чікаго перейшла Головна Управа УЛТПА. Чікаго виявилося особливо пригожим ґрунтом для нашої студіюючої молоді, зацікавленої медичними студіями. Місто, яке носить назву медичного центру світу, має сім медичних шкіл, три дентистичні та одна фармацевтичну. Чікаго дає добру нагоду нашій молоді, серед якої багато дітей лікарів, закінчити тут медичні, дентистичні чи фармацевтичні факультети, а при тім, що особливо важливо, жити серед української громади, вивчити та зберегти українську мову та свою національну й релігійну приналежність.

Багато з членів-піонерів Відділу вже відійшли у вічність. На їх місце приходять молоді, нові ґрадуанти медичних шкіл.

Цьогорічні 22-гі загальні збори Відділу Іллиной є знаменні тим, що вперше в історії Відділу новообрана Управа складається в більшості з молодих.

Збори відбулися 16-го грудня м.р. у приміщенні ресторану „Комо". Відкрив їх уступаючий голова д-р Роман Оришкевич. Він привітав присутнього на зборах голову Головної Управи УЛТПА д-ра Мирослава Харкевича, як теж делегатів Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів та від Товариства Українських Інженерів. Доктор Оришкевич згадав і вшанував пам'ять чотирьох членів Відділу, які відійшли від нас у вічність за останні два роки, а саме св. п. лікарів: д-р Василя Стефурака, д-р Ігоря Цимбалістого, д-р Антона Вітковського та д-р Романа Фільваркова.

На голову зборів вибрано д-ра Олександра Фаріона, а на секретарів — маґістра фармації Марту Роман та студентку медицини Марійку Грицеляк.

Уступаючий голова д-р Роман Оришкевич і скарбник д-р Ілля Роман-Ткачук подали вичерпні звіти з дворічної діяльности Управи. Після короткої дискусії та звіту контрольної комісії уділено абсолюторію уступаючій Управі та вибрано нову Управу на наступні два роки в такому складі: д-р Петро Харук, голова; д-р Юрій Процик, 1-ий заступник голови та референт молоді; д-р Михайло Головатий, 2-ий заступник голови; д-р Юрій Грицеляк, голова-елект; д-р Ілля Ткачук, скарбник; д-р Олександер Стрільчук, рекордовий секретар; п-на Марійка Грицеляк, кореспонденційний секретар; д-р Андрій Ріпецький, зв'язковий референт; д-р Юрій Сосеснко, організаційний референт; д-р Юрій Щербанюк, пресовий референт; д-р Тамара Тимцюрак, д-р Роксоляна Тимяк-Лончина та мґр Ярослав Гринів, вільні члени.

До Товариського Суду були вибрані: д-р Іван Козій, д-р Степан Войтович і д-р Павло Сидор. У склад контрольної комісії ввійшли: д-р Роман Оришкевич, д-р Тома Воробець і д-р Роман Крупка.

Нововибраний голова д-р Петро Харук в імені своїм та нової Управи подякував за довір'я та запевнив, що нова, відмолоджена Управа доложить всіх зусиль, щоб Відділ і надалі був передовим, та вказав, що особлива увага буде звернена на доповнення членства молодими лікарями та фармацевтами.

В середу 9-го січня відбуто перші сходини нової Управи, на яких намічено плян праці на цілий рік. Першою імпрезою буде традиційний баль з бенкетом та презентацією дебютанток, який відбудеться в суботу 2-го лютого в Пік Конґрес готелі.

Д-р Юрій Щербанюк,
пресовий референт

Піяніст Любомир Горницький

(в 10-ту річницю смерти незабутнього Товариша)

Любомир Горницький народився 4-го серпня 1927 року в Бічу (повіт Ясло) в сім'ї будівельного інженера Зіновія та Стефанії з дому Лебедович. Старший брат Любомира — Ростислав був студентом філософії у Львові. Одначе в 1941 році большевики вивезли його на Сибір і з того часу слід про нього згинув. Любомир закінчив народну школу в Самборі. До гімназії ходив у Дрогобичі, а іспит зрілости (матуру) здав 1945 року в Державній гімназії в Лінці над Дунаєм, в Австрії. Після розгрому гітлерівського Райху опинився в Мюнхені.

Гри на фортепіяні почав учитися на одинадцятому році життя. Вже 13-літнім хлопцем виступав на шевченківському концерті в Самборі. Через воєнні події перервав навчання музики. Щойно в 1947 році вписався до Staatliche Hochschule fur Musik in Munchen. Його вчителями були піяністи K. Arnold, R. Schmid і I. Pembaur. 12 липня 1950 року Любомир закінчив фортепіянні студії в Мюнхенській музичній академії. В 1953 році переїхав у Мадрид, де удосконалював своє знання під керівництвом проф. Tomas'a Andrade de Silva (1954-1957). В тому часі дав низку самостійних концертів і виступав на радіо.

Найбільш продуктивним періодом у піяністичній кар'єрі Горницького були роки 1958-1959. 27-го листопада 1957 року Любомир взяв участь у „Симпозіюмі сучасної музики" (цикл концертів для поширення сучасної фортепіянної музики) під проводом піяністки Марґот Пінтер у Мадриді, де наш піяніст блискуче виконав три фортепіянні п'єси чеського композитора Клемента Славіцького. в наслідок чого здобув нагороду та підписав контракт на концертне турне в 1959 році. В 1958 році роз'їжджав з концертами по цілій Еспанії. В тому ж році Любомир взяв участь у конкурсі піяністів Ф. Бузоні в Базелі (Швайцарія), де виконав „32 варіяції" ц-моль Бетговена

Любомир Горницький

та сонату г-моль Ліста. В 1963 році був виконавцем „Емперор" концерту Бетговена з участю Малязької Симфонічної Оркестри під дириґуванням P. Laquente, а в травні 1965 року переїхав на постійне перебування до З'єднаних Стейтів Америки.

В репертуарі концертів Л. Горницького були твори Й.С.Баха, Бетговена, Брамса, Гайдна, Генделя, Ліста, Моцарта, Прокоф'єва, Скарлатті, Славіцького, Скрябіна, Шопена, Шуберта, Шумана; а з українських композиторів: твори Барвінського, Косенка, Ревуцького та інших.

Західньоевропейські критики високо цінили мистецтво нашого піяніста, який при кожній нагоді підкреслював українську національну приналежність. Про те свідчать численні рецензії на виступи Горницького, поміщені на сторінках европейської преси. Любомир концертував у Мюнхені, Парижі, Базелі, Роттердамі Лондоні та по інших містах Англії; Мадриді, Барсельоні, Малязі, Більбао та в інших містах Еспанії й еспанськоїАфрики, а в ЗСА — в Ню Йорку та Клівленді.

Життя нашого мистця було нелегке. Після розлуки з батьками в 1945 році, Любомир був зданий виключно на свої власні сили. Основою його прожитку були стипендії КоДУС-у та невеликі приходи з лекцій фортепіяна та виступів. Але все те було тимчасове, розраховане з року на рік без жадної ґарантії на майбутнє. Фінансовий стан принеболив, мабуть, Горницького покинути Европу та переселитися до Америки.

Педагогічну діяльність почав ще в Німеччині (Мюнхен - Фрайман, Міттенвальд). Від 1954 до 1964 року викладав у своїй музичній студії в Мадриді. Щойно десь на початку 1962 року Любомир придбав собі скромну студію з добрим інструментом. Горницький прагнув познайомитися та вивчити різні системи піяністичної техніки і методи навчання. Через порівняльну аналізу різних систем фортепіянної техніки і методів навчання (включне з найбільш екстремними напрямками, що тоді існували в Европі), Горницький випрацював свою власну методу, в яку сильно вірив. Він, до речі, носився з думкою опублікувати її. Завдяки тій методі заавансовані учні робили великі поступи в навчанні. Покійний застосовував — за його словами — т. зв. психосематичний прийом, що полягав у побудові та розв'язуванні центрів асоціяцій, що кермують підсвідомими рухами.

В ЗСА відкрилися перед ним великі перспективи, не зважаючи на тяжкі початки. Любомир покинув кар'єру концертового піяніста і перекинувся в педагогічно-виховну працю. Його прийняли в учительський склад Українського Музичного Інституту в Америці. В скорому часі Горницький розгорнув широку й успішну педагогічну діяльність і втішався великим признанням і пошаною. Згодом він став заступником президента УМІ, перебираючи функцію педагогічного референта. Останніми часами його занґажували на викладача музики в одному американському університеті в Long Island.

В повній динаміці життя та розмаху праці несподівано захворів, і після короткої недуги помер 19 січня 1970 року в Нюарку. Тіло Покійного похоронено на українському цвинтарі в Бавнд Бруку, Ню Джерзі.

Вічна Йому Пам'ять!

Ігор Соневицький

Некролог в пам'ять Бориса Олександрова—Грибінського

Чи можна писати некролог про людину, з якою я не мав змоги особисто познайомитись? Чи можна висловити свою думку про поета, з яким нас в молодості розділяла нещасна річка Збруч, а на еміґрації кордони Канади і Америки?

Якщо б ми були плянетами — то наша путь ніколи б не зблизилась...

Однак, людина, крім немічного тіла має в собі силу духа, і цей дух, ця творча думка — ідея промінює і зближає до себе, притягає немов магнет. Цією ж силою притягнув мене до себе і бл. п. Борис Олександрів. Його поезії, в яких віддзеркалена його шляхетна душа, дали мені змогу пізнати його, оцінити, надхнули мене до творчости...

Правильно оцінив поезії бл. п. Бориса Олександрова Юрій Клен, коли писав: „Вірш його плинний, мелодійний, музичний, ллється, як потічок, не знаючи загат. Може не буде перебільшенням сказати, що він є наймелодійніший з наших поетів, бо ту легкість, крилатість вірша знайдемо хіба в Сосюри. Ті вірші так і просяться на музику..."

І найшов я у його поетичних творах незвичайну мелодійність, що мене спонукало скомпонувати музику до його співучих слів. Так постали многі пісні, яких під цю пору буде приблизно п'ятдесят.

Цей музичний альбом — це доказ, що я бл. п. Бориса пізнав, хоч і не знав його особисто... І музика, на його слова, це вислід його творчих досягнень, які зблизили його душу до моєї. І хоч і далекий, бож ніколи не довелось мені його зустрінути, бл. п. Борис Олександрів остане ться мені близьким побратимом...

У його листі до мене, з датою 21-го червня 1979 року є такі його слова: „Сердечно дякую Вам за пісню, якою Ви справді зробили мені дуже приємну несподіванку... Але найбільшою несподіванкою для мене було те, що, крім цієї пісні, Ви написали цілу низку музичних творів на мої слова...

Це буде дуже значний вклад у збірку музичних творів на мої тексти... Крім Вас, музику до моїх слів написали: Г. Китастий, Євсєвський, В. Годзяцький, Веселовський, В. Шуть та Недзведський. В. Годзяцький прислав свої ноти аж з Києва"...

Цей лист закінчується словами: „Справді шкода, що ми особисто незнайомі, але це може колись здійсниться, бож Торонто і Філядельфія не такі вже віддалені місцевості"...

І хоча не довелося нам познайомитися особисто (жорстока смерть вкоротила благородне, творче життя Поета, який загинув трагічно в автомобільній катастрофі в Торонто, 21-го грудня м. р., його поетичний стиль, його ліричні твори будуть назавжди близькими моєму серцю.

Роман Бородієвич

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

**НЕДІЛЯ,
24-го ЛЮТОГО 1980 р.**

ЧІКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. Юрія 379 Відд., о год. 1-ій по пол. в приміщенні при 841 Норт Вестерн вул. Проситься чл. прибути. — М. Семків, фін. секр.

**НЕДІЛЯ,
9-го БЕРЕЗНЯ 1980 р.**

КЛІВЛЕНД, Огайо. Річні загальні збори Т-ва Сокіл 336 Відд., о год. 1-ій по пол., в кафетерії церкви св. Йосафата, 5720 Стейт Рд., Парма, Огайо 44134. Обов'язком всіх членів прибути на загальні збори. — В. Мовчко, заст. гол., В. Стригун, фін. секр.

ЧІКАҐО, Ілл. Річні загальні збори Б-ва св. Володимира 114 Відд., о год. 12 дня в парохіяльній залі св. Володимира при 2250 В. Кортез. На порядку: звіти членів уступаючої Управи і К. Комісії та вибір керуючих органів на діловий рік 1980. З огляду на важливість справ у денному порядку приявність усіх членів обов'язкова. Якщо на визначений час не явиться приписана статутом, потрібна кількість членів, тоді збори відбудуться годину пізніше при всякій кількости приявних і будуть правосильні. — Управа.

● РОЗШУКИ ●

ПОШУКУЄТЬСЯ
Д-ра ТЕОДОРА КОРЕЦЬКОГО,
ветеринаря. Хто знав би його, прошу телефонувати:
Genevieve Bonislawski
collect at (313) 939-8829
or (313) 271-8730

РОЗШУКУЮ **ЗЕМЛЯКІВ
із ГОРНОБАЙ або
із ЗОЛОТОНОШІ.**
Писати:
IVAN DRAHUN-AVRAMENKO
1540 Hobson Avenue
Bryte, Ca. 95605

РОЗШУКИ
Українська Медично Харитативна Служба, кол. Український Червоний Хрест пошукує:

ЗУБАР Михайла, сина Василя, нар. у Львові 1908 або 1909 р.
АФАНАС Катерину Сероштан, нар. в січні 1925 р., в с. Андріївці Софіївського р-ну, Дніпропетровської обл.
ЛІМЕХА Івана, в 1948 і 1949 рр. перебував у Кельні.
ХІМНЯКА Гринька, нар. 1912 р. в Новосілках, пошта Рудки, до 1945 р. перебував у Бранденбурґу.
ГАРАСИМЮКА Михайла, нар. 1925 р. в Бабин б. Косова, мав під час війни працювати біля бельгійської границі.
ЄНДЖЕЄВСЬКОГО Ріхарда, нар. 1 грудня 1948 р., правдоподібно перебуває в Англії.
СІРЕДЖУКА Дмитра Васильовича, нар. 1921 р., в Космачі, р-н Косів. Після закінчення війни перебував у Зальцбурґу.
СУКМАНІВСЬКОГО Петра, правдоподібно перебуває в Німеччині.

Хто знав би вище пошукуваних осіб, просимо подати на адресу: Ukrainischer Medizinischer u. Caritativer Dienst e. V., 8000 Muenchen 2, Dachauerstr. 9/II, Deutschland.

● РІЗНЕ ●

● REAL ESTATE ●

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

● FUNERAL DIRECTORS ●